

**Διορθόδοξος Σύσκεψις Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
ἐν ὄψει τῆς λεγομένης Μεγάλης Συνόδου τῶν Οἰκουμενιστῶν
Ἀχαρναί Ἀττικῆς, Πέμπτη, 13.5.2016 ἐκ. ἡμ.**

Ἐναρκτήρια Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας

*Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Αγαθάγγελε·
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἀρχιερεῖς·
Ἅγιοι Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·
Ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῶν Ἐπισκόπων μας,
ἐκ Ρωσίας, Ρουμανίας, Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς, Ἀσίας καὶ Αὐστραλίας·*

Σὰς σπάζομαι ὅλους μαζί καὶ καθ' ἓναν ξεχωριστὰ μὲ τὸν
κοσμοχαρμόσυνο καὶ σωτήριο χαιρετισμὸ: **Χ**ριστὸς **Ἀ**νέ-
στη!... **Ἀ**ληθῶς **Ἀ**νέστη!...

Μὲ ἄφατη εὐαγγελικὴ χαρὰ
καὶ συγκίνησι Σὰς καλωσορίζω
ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συν-
όδου μας στὴν Ἀποστολοβάδι-
στη καὶ Ἁγιοτόκο Ἑλλάδα μας.

Σὰς εὐχαριστῶ, διότι ἀνταπο-
κριθήκατε στὴν ἀδελφικὴ μας
πρόσκλησι νὰ προσέλθετε καὶ νὰ συμμετάσχετε σὲ δύο πράγ-
ματι **Ἱστορικὰ Γεγονότα** τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησί-
ας μας.

Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ **Διορθόδοξος Σύσκεψις** μας, γιὰ τὴν
Ὅποια εὐρισκόμεθα σήμερα ἐδῶ.

Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ **Ἁγιοκατάταξις** τοῦ Μακαριστοῦ πρώην
Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἡ ὁποία –σὺν Θεῷ– θὰ πραγματο-
ποιηθῆ τὸ προσεχὲς Σάββατον.

Εύρισκόμεθα σὲ μία κρίσιμη ἱστορική καμπή, διότι μετὰ ἀπὸ ἕναν περίπου αἰῶνα ἀγῶνων Ὁμολογιακῶν καὶ Μαρτυρικῶν, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δικαιώνεται γιὰ τὴν ἀνυποχώρητη ἀντίστασί Της στὴν λαίλαπα τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς συμφυοῦς μὲ αὐτὸν κατάκριτης Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας.

Ἄξιοι τιμῆς, ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίων εἶναι οἱ Ἅγιοι Προπάτορές μας στὴν Ἑλλάδα, Ρουμανία, Ρωσία καὶ ἄλλοῦ, οἱ ὅποιοι μὲ διορατικότητα ἀλάνθαστη εἶχαν ἀντιληφθῆ, εἶχαν πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ποῦ ὁδηγεῖ καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ λεγομένη προσπάθεια γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Χριστιανῶν· μία προσπάθεια, ἡ ὁποία ὠνομάσθηκε Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ ἡ ὁποία ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχε ὑγιεῖς ἐκκλησιολογικὲς βάσεις.

Τὸ σαθρὸ θεμέλιο τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἦταν μία σαφῆς καὶ ρητὴ διακήρυξις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποία δυστυχῶς ἀπεδέχθησαν σὺν τῷ χρόνῳ ὅλες οἱ ἐπίσημες ὀρθόδοξες τοπικὲς ἐκκλησίες.

Ποία ἦταν ἡ διακήρυξις αὐτή;

Ὅτι ὅλες οἱ ἑτερόδοξες χριστιανικὲς Κοινότητες, Ανατολῆς καὶ Δύσεως, εἶναι «σεβάσμιες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες»· εἶναι «ἐπὶ μέρους Ἐκκλησῖαι τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος», «τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος»· οἱ «Ἐκκλησίες» δὲ αὐτὲς στὸ ἐξῆς θεωροῦν πλέον «ἀλλήλας ὄχι ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ’ ὡς συγγενεῖς καὶ οικείας ἐν Χριστῷ καὶ “συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ”» (Ἐγκύκλιος τοῦ 1920).

Ἐκτοτε, γιὰ τοὺς πεπτωκότες Οἰκουμενιστὲς ἐτέθη ἕνας κοινὸς στόχος: ἡ δῆθεν ὑπάρχουσα αὐτὴ ἀόρατος ἐνότης μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Κοινοτήτων, ἔπρεπε νὰ καταστῇ ὁρατὴ μὲ ποικίλους τρόπους: διὰ μέσου τοῦ κοινοῦ Ἡμερολογίου, τῆς κοινῆς Λατρείας, τῆς κοινῆς Διακονίας τοῦ Κόσμου, τῶν κοινῶν ποικίλων δράσεων, τῆς ἀλληλοαναγνωρίσεως τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Ἱερωσύνης τους καὶ ἄλλων πολλῶν, ἰδιαιτέρως μάλιστα στὸ πλαίσιο τοῦ παμπροτεστάντικοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν».

Ἐτσι, ἡ λεγομένη Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἐρρίζωσε, καλλιεργήθηκε καὶ ἐμπεδόθηκε, ὥστε σήμερα νὰ ἔχῃ διαβρώσει ὅλες τὶς λεγόμενες ἐπίσημες ὀρθόδοξες τοπικὲς ἐκκλησίες, οἱ

ὁποῖες σὲ τρεῖς περίπου ἑβδομάδες συνέρχονται στὴν Κρήτη, προκειμένου νὰ ἐπικυρώσουν, νὰ θεσμοποιήσουν καὶ νὰ ἐπισημοποιήσουν τὴν νέαν πλέον ταυτότητά τους, τὴν ἀντορθόδοξη οἰκουμενιστικὴ τους συνείδησι, δηλαδὴ τὴν πλήρη ἀπομάκρινσι καὶ ἔκπτωσί τους ἀπὸ τὴν Μία καὶ Μοναδικὴ Ἀλήθεια τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Συνόδων τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Ανεξαρτήτως τῶν ἀποφάσεων τῆς λεγομένης Μεγάλης Συνόδου τῶν Οἰκουμενιστῶν, πρέπει νὰ κατανοηθῆ, ὅτι **καὶ μόνον** ἐκ τοῦ ὅτι **πρῶτον**, δὲν θὰ τεθῆ πρὸς ἐξέτασιν κανένα θέμα αἰρέσεως· **δεύτερον**, θὰ μετέχουν σὲ αὐτὴν ἐπίσκοποι συνειδητοὶ καὶ ἐνεργοὶ Οἰκουμενιστές, δηλαδὴ ψευδοδιδασκάλοι καὶ ψευδεπίσκοποι· **τρίτον**, τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα ἔχουν τεθῆ ἐξ ἀρχῆς «συμφώνως ταῖς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου ἐποχῆς»· καὶ **τέλος**, ἔχει σαφῆ οἰκουμενιστικὸ προσανατολισμὸ, βάσει τῆς κακοδόξου Ἐγκυκλίου τοῦ 1920· **καὶ μόνον**, ἐπαναλαμβάνω, ἐξ αὐτῶν τῶν δεδομένων, ἡ Σύνοδος τῶν Οἰκουμενιστῶν θὰ εἶναι ὅπωςδήποτε μία ψευδοσύνοδος, μία σύνοδος ὄχι τῆς Ὁρθοδοξίας, μία σύνοδος ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐναντίον τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μία πραγματικὴ ἀντι-σύνοδος.

Η Γνησίᾳ Πατερικῇ Παράδοσις περὶ Ὁρθοδόξων Συνόδων, ὅπως λόγου χάριν τὴν ἐκφράζει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας, προβλέπει τὰ ἐξῆς διαυγέστατα κριτήρια:

α. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετᾶσχουν σὲ Ὁρθόδοξη Σύνοδο οἱ ἀσεβοῦντες περὶ τὴν Πίστιν: «οὐ γὰρ οἷον τε Συνόδῳ συναριθμηθῆναι τοὺς περὶ τὴν Πίστιν ἀσεβοῦντας».

β. Δὲν πρέπει νὰ προκρίνεται ἡ ἐξέτασις ἄλλου πράγματος· πρωτίστως θὰ ἐξετασθῶν τὰ προκύψαντα θέματα Πίστεως καὶ κατόπιν τὰ ἄλλα: «οὐδὲ πρέπει προκρίνεσθαι πράγματος ἐξέτασιν τῆς περὶ Πίστεως ἐξετάσεως».

γ. Πρέπει πρῶτον νὰ ἐκκόπτεται κάθε διαφωνία περὶ τῆς Πίστεως καὶ κατόπιν νὰ γίνεται ἔρευνα τῶν λοιπῶν θεμάτων: «χρὴ γὰρ πρῶτον πᾶσαν περὶ Πίστεως διαφωνίαν ἐκκόπτεσθαι καὶ τότε τὴν περὶ τῶν πραγμάτων ἔρευναν ποιῆσθαι» (ΒΕΠΕΣ, 31, 260).

Η λεγομένη λοιπὸν Μεγάλῃ Σύνοδος τῶν Οἰκουμενιστῶν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἀπαραδέκτος, διότι –ὅπως προκύπτει

ἀπὸ τὴν προετοιμασία– δὲν ἔχει τὴν συνείδησιν, ὅτι τὸ ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξο Ποίμνιο ἀπειλεῖται ἀπὸ τὶς μεγάλες αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τοῦ περιεκτικοῦ αὐτῶν Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἄλλων ἀντιχριστῶν ρευμάτων καὶ ἰδεολογιῶν καὶ ψευδο-θεολογιῶν, τὰ ὅποια ἔχουν συγκρητιστικὸ χαρακτήρα καὶ «σοφίαν διαμονιῶδη» (πρβλ. Ἰακ. γ' 15).

Παρὰ ταῦτα, σήμερα ἔχουμε συναχθῆ νὰ συσκεφθοῦμε ὄχι ὡς μία πλήρης καὶ κανονικὴ Ὁρθόδοξος Σύνοδος, ἀλλὰ γιὰ νὰ συσκεφθοῦμε καὶ νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ ἔδαφος πρὸς μίαν τοιαύτην Σύνοδον, καταδικαστικὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἐν ὄψει τῆς ψευδο-συνόδου τῶν Οἰκουμενιστῶν, δυνάμεθα νὰ διακηρύξουμε ἀπὸ κοινοῦ τὴν κατὰ πάντα Γνησίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν μας μέσω δύο βασικῶν **Κειμένων**, τὰ ὅποια ἤδη γνωρίζετε καὶ τὰ ὅποια θὰ ἀποτελέσουν τὸ ἀντικείμενο τῆς διαβουλεύσεώς μας ἐν πνεύματι ἀγάπης, ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ προσευχῆς.

Κλείνω τὶς ταπεινὲς μου αὐτὲς εἰσαγωγικὲς σκέψεις, θέσεις καὶ διευκρινίσεις, μὲ τὴν ἐγκάρδια εὐχή, ὅπως ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες σκεπάζουν καὶ καθοδηγοῦν ἡμᾶς, ὥστε νὰ ὀρθοτομοῦμε καὶ σήμερα καὶ πάντοτε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Σωτηρίας, πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εὐχαριστῶ!